

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Aleše Sabola a Mgr. Jana Ferneckého v právní věci

žalobce: **I.P.**
bytem XYZ,

zastoupeného Mgr. Eliškou Losertovou, advokátkou
sídlem Bělehradská 572/63, Praha 2

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 9. 2019, čj. MV-111495-5/SO-2019

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou podanou dne 23. 9. 2019 domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 4. 9. 2019, čj. MV-111495-5/SO-2019 (dále též „**Napadené rozhodnutí**“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a

migrační politiky (dále též „**správní orgán prvního stupně**“) ze dne 29. 5. 2019, čj. MV-79507-1/OAM-2019 (dále též „**Prvostupňové rozhodnutí**“). Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 44a odst. 3 s odkazem na § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“), zamítl žádost žalobce a neprodloužil dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, neboť žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.

II. Rozhodnutí žalované (Napadené rozhodnutí)

2. Žalovaná v odůvodnění Napadeného rozhodnutí rekapitulovala předchozí průběh řízení, sumarizovala závěry vyslovené v Prvostupňovém rozhodnutí a shrnula námitky, jimiž žalobce v odvolání proti tomuto rozhodnutí brojil.
3. Žalovaná uvedla, že z výpisu z evidence Rejstříku trestů fyzických osob vyplývá, že žalobce byl odsouzen rozhodnutím Obvodního soudu Praha 9 ze dne 20. 11. 2018, sp. zn. 43 T 94/2018 za úmyslný trestný čin (přečin) ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, 2 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**trestní zákoník**“), k peněžitému trestu a dále k trestu zákazu řízení motorových vozidel na dobu 24 měsíců. Podle žalované tak byly jednoznačně naplněny předpoklady pro zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce se svým jednáním dopustil úmyslného trestného činu, za jehož spáchání byl pravomocně odsouzen. Žalovaná konstatovala, že spáchání takového činu dokazuje neúctu žalobce k povinnostem stanoveným právním řádem České republiky, přičemž ve veřejném zájmu zcela jistě není, aby na území České republiky pobývali cizinci, kteří nerespektují její právní řád.
4. K námitce, že se správní orgán prvního stupně nedostatečně zabýval přiměřeností dopadu rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu cizinců, žalovaná uvedla, že správní orgán prvního stupně zamítl žádost žalobce podle § 44a odst. 3 s odkazem na § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Z uvedených ustanovení přitom podle žalované nevyplývá povinnost správního orgánu prvního stupně posuzovat přiměřenost dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života. Žalovaná s poukazem na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, čj. 5 Azs 214/2017 - 39, týkající se povinnosti správních orgánů hodnotit přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života v řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, zdůraznila, že v těchto případech správní orgány nemají povinnost zabývat se přiměřeností dopadů do rodinného a soukromého života účastníků řízení.
5. Žalovaná konstatovala, že správní orgán prvního stupně se v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí dostatečně vypořádal s vyjádřením žalobce ze dne 11. 3. 2019; se závěry správního orgánu prvního stupně se přitom ztotožnila. Poznamenala, že z cizineckého informačního systému vyplývá, že na území České republiky pobývají manželka žalobce a jeho zletilý syn, a to na základě povolení k trvalému pobytu. Jejich pobytová oprávnění nejsou podle žalované závislá na pobytovém oprávnění žalobce. Úmluva o právech dítěte se pak podle žalované na zletilého syna žalobce nevztahuje. Žalovaná konstatovala, že

možnost zamítnout žádost cizince z důvodu spáchání úmyslného trestného činu představuje vyjádření veřejného zájmu na tom, aby na území České republiky dlouhodobě nepobývali cizinci, kteří se dopustili úmyslné trestné činnosti. Zájem státu a ochrana společnosti před jejich potencionální hrozbou pro společnost je podle žalované mnohem důležitější a závažnější, než individuální právo cizince na ochranu jeho rodinného života. Připustila, že aplikace zmírňujícího ustanovení by byla možná v případě, kdy by jednání správního orgánu bylo v rozporu s principy materiálního státu, zejména s principy lidskosti. Skutečnost, že žalobce na území pobývá od roku 2008, že na území mají povolen trvalý pobyt jeho manželka a zletilý syn, že zde společně s manželkou vlastní byt a má zde finanční závazky a získává zde finanční prostředky k živobytí, však podle žalované nepředstavují okolnosti, kvůli kterým by byl zásah do práva na rodinný a soukromý život žalobce mimořádně tvrdý.

6. K námitce, že žalobce je připraven nést následky svého jednání, avšak neměla by za něj být sankcionována jeho rodina, žalovaná podotkla, že neudělení pobytového oprávnění není trestem. Poukázala na to, že právní řád České republiky nezakotvuje právo cizince na pobyt na území České republiky, s tím, že takové právo mají pouze občané České republiky podle čl. 14 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, jak explicitně judikoval Ústavní soud České republiky v usnesení ze dne 9. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 260/04. Doplnila, že pokud žalobce páchal úmyslnou trestnou činnost, musel si být vědom toho, že důsledky tohoto jednání ohrožují jeho pobyt jakožto cizince na území České republiky. V této souvislosti poukázala na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, čj. 2 Azs 147/2016 - 30. Uzavřela, že prvostupňové rozhodnutí bylo dle žalované náležitě odůvodněno, je z něj zřejmé z jakých podkladů správní orgán prvního stupně vycházel, jakými úvahami se při aplikaci zákona řídil a k jakým závěrům došel.

III. Žaloba

7. Žalobce v podané žalobě nejprve stručně rekapituloval průběh správního řízení a předeslal, že správní orgány nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, přičemž žalovaná Napadeným rozhodnutím porušila základní pravidla uvedená v § 2 odst. 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“).
8. Žalobce uvedl, že si je vědom toho, že v důsledku odsouzení za úmyslný trestný čin nesplňuje podmínku prodloužení dlouhodobého pobytu předvídanou ustanovením § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Přesto byl přesvědčen o tom, že jeho žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky neměla být zamítnuta. Zdůraznil, že na území České republiky pobýval již od října roku 2008, a to se svojí manželkou a synem, za tu dobu si zde vytvořil pevné rodinné a sociální vazby a plně se integroval do české společnosti. Nadto je od loňského roku spoluvlastníkem bytu, má zde tedy i rodinné zázemí. Na území České republiky pracoval jako stavební dělník, získával zde tedy finanční prostředky pro sebe i pro rodinu. Podle žalobce je tedy zřejmé, že k České republice má žalobce nejen ekonomické vazby, ale hlavně významné sociální a rodinné vazby, když zde žije jeho nejbližší rodina. Žalobce doplnil, že po celou dobu pobytu na území České republiky plnil veškeré právem mu stanovené povinnosti pro pobyt na území České republiky a pro

výkon výdělečné činnosti disponoval vždy potřebným oprávněním. Podle žalobce je tak zřejmé, že zamítnutím žádosti došlo ke značnému zásahu do jeho základních práv, a to nejen práva na soukromý a rodinný život. Žalobce tak přišel o možnost žít se svojí rodinou, ale také o možnost je finančně zajistit. Žalobce rovněž zmínil, že za účelem pořízení si bytu si vzali s manželkou úvěr, který musí pravidelně splácet; zamítnutím žádosti přitom přišli o významnou část zdroje svých příjmů. Doplnil, že „*vzhledem k tomu, že na Ukrajině je velmi složité najít práci, má manželka velké obavy, zda bude sama schopna splácet úvěr na bydlení a nepřijde tak o bydlení, na jehož získání vynaložili velké úsilí*“. Na příjmech žalobce je nadto závislý i jeho osmnáctiletý syn, který zde studuje střední školu. Žalobce byl přesvědčen o tom, že v tomto případě jsou zde mimořádné okolnosti, které bylo třeba vzít v úvahu; Napadené rozhodnutí je dle jeho přesvědčení v rozporu s principy lidskosti a mohlo by tak dojít k porušení principů materiálního právního státu. V předmětném případě je podle žalobce třeba upřednostnit právo na ochranu rodinného života.

9. Žalobce měl za to, že správní orgány měly v konkrétním případě posoudit charakter trestného činu a uloženého trestu a na základě toho rozhodnout, zda je třeba upřednostnit právo na ochranu společnosti před právem na ochranu rodinného života, což však neučinily. Trval na tom, že neudělení pobytového oprávnění je pro žalobce, ale hlavně pro manželku i syna značným trestem. Uzavřel, že si je vědom toho, že porušil předpisy České republiky, nicméně byl přesvědčen o tom, že byl již dostatečně sankcionován, přičemž peněžitý trest splatil a zákaz řízení plně respektuje. Správní orgány tedy situaci žalobce nesprávně posoudily, resp. dostatečně se nezabývaly argumenty žalobce. Žalovaná dostatečně nezjistila skutečný stav, o němž by nebyly důvodné pochybnosti.

IV. Vyjádření žalované

10. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě ze dne 14. 11. 2019 setrvala na závěrech uvedených v Napadeném rozhodnutí, na které odkázala. Poukázala na to, že žalobní námitky jsou v podstatě identické s námitkami odvolacími, které byly dle jejího přesvědčení řádně vypořádány v Napadeném rozhodnutí. Uvedla, že otázkou výkladu § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. a poměřování veřejného zájmu na tom, aby na území České republiky dlouhodobě nepobývali cizinci, kteří se dopustili úmyslné trestné činnosti, a základního práva cizince na rodinný život, se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. Odkázala přitom na závěry vyslovené v rozsudku tohoto soudu ze dne 18. 12. 2008, čj. 7 As 21/2008 - 101. Měla za to, že ustanovení § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. neposkytují správnímu orgánu možnost správního uvážení ve vztahu k závažnosti spáchaného trestného činu či uloženému trestu a stanoví správnímu orgánu povinnost rozhodnout určitým způsobem za předpokladu splnění podmínek uvedených v zákoně, tj. při prokázání, že byl cizinec pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Nejvyšší správní soud přitom podle žalované ve výše citovaném rozsudku dovedl, že výjimkou z pravidla, kdy by správní orgán nemusel aplikovat určitý právní předpis nebo měl užít „zmírňujícího“ správního uvážení, by mohly být jen mimořádné okolnosti, zejména to, že aplikací uvedeného právního předpisu by se správní orgán dopustil jednání, které by bylo v rozporu s principy materiálního právního státu, zejména v rozporu s principy lidskosti. Žalobcem uváděné skutečnosti však podle žalované

takové mimořádné okolnosti, v důsledku kterých by zamítnutí žádosti žalobce bylo v rozporu s principy materiálního právního státu, nepředstavují.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

11. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci s takovým postupem souhlasili (jejich souhlas byl v souladu s § 51 odst. 1 větou druhou s. ř. s. presumován).
12. V posuzované věci správní orgán prvního stupně zamítl žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání podle § 44a odst. 3 s odkazem na § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.
13. Soud nepřehlédl, že žalobce v podané žalobě nečiní sporným, že pravomocným odsouzením za úmyslný trestný čin došlo k naplnění podmínky pro neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Přesto nadále trvá na tom, že jeho žádost neměla být zamítnuta. Podstata sporu mezi účastníky tak se zřetelem k uplatněným žalobním námitkám tkví v posouzení otázky, zda v případě žalobce jsou dány mimořádné okolnosti opodstatňující vyhovění žádosti i přes formální naplnění podmínek uvedených v § 44a odst. 3 s odkazem na § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, resp. v posouzení otázky přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života.
14. V logice uspořádání žalobních bodů soud nejprve přistoupil k posouzení námitky poukazující na skutečnost, že se žalovaná nedostatečně zabývala argumenty žalobce. Pokud by tomu tak bylo, Napadené rozhodnutí by za určitých okolností mohlo být stiženo vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, přičemž tento nedostatek by mohl soudu zprostředkovaně bránit ve věcném posouzení (přínejmenším některých) žalobních námitek.
15. Správní soudy v minulosti opakovaně judikovaly, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2006, čj. 2 As 37/2006 - 63, č. 1112/2007 Sb. NSS), nevypovídá se se všemi odvolacími námitkami (rozsudek ze dne 19. 12. 2008, čj. 8 Afs 66/2008 - 71), či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005, č. 689/2005 Sb. NSS). Nepřezkoumatelným pro nedostatek skutkových důvodů pak může být podle ustálené rozhodovací praxe rozhodnutí pro takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní

orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné. Městský soud v Praze v tomto směru pro stručnost odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, čj. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 29/2007 - 64. Uvedený přístup vychází z ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, nález Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, nález Ústavního soudu ze dne 14. 10. 1999, sp. zn. III. ÚS 35/99, či nález Ústavního soudu ze dne 29. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 3606/10).

16. Dle Městského soudu v Praze však žádná z těchto skutečností v posuzované věci nenastala.
17. Soud ověřil, že žalovaná v odůvodnění Napadeného rozhodnutí i správní orgán v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí vyložily své závěry způsobem, který nebrání jejich věcnému posouzení ze strany soudu. Připojily přitom úvahy, jimiž byly ve svých skutkových a navazujících právních závěrech vedeny. Žalobce ostatně v podané žalobě ani specificky neoznačil konkrétní tvrzení, námitku, důkaz či „argument“, který by snad zůstal dle jeho názoru zcela nezohledněn či nevypořádan, resp. který byl vypořádan nedostatečně či nepřesvědčivě.
18. Pokud pak žalobce námitku, že se žalovaná nedostatečně zabývala jeho argumenty, spojoval na str. 4 žaloby s obecnou námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, soud v obdobné míře obecnosti podotýká, že ověřil, že správní orgány v tomto ohledu veškerým relevantním zákonným a navazujícím judikatorním východiskům dostály. Z odůvodnění obou rozhodnutí jsou podle přesvědčení soudu jednoznačně seznatelné důvody, pro které správní orgány přistoupily k zamítnutí žádosti žalobce a pro které považovaly jeho procesní argumentaci za neopodstatněnou. Vznášení námitek žalobcem je tak dle přesvědčení soudu spíše jen polemikou se závěry správních orgánů o posouzení skutkových a navazujících právních otázek týkajících se aplikace rozhodných ustanovení zákona o pobytu cizinců. Správní orgány své závěry vyslovené v Prvostupňovém a Napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodnily, jejich právní názor je logicky, srozumitelně a přesvědčivě vyjádřen a má dostatečnou oporu v obsahu správního spisu.
19. Soud proto mohl přistoupit k samotnému věcnému posouzení žalobní obrany.

20. Ta se, jak je zjevné z části II. žaloby, omezovala mj. na relativně argumentačně sporé námitky poukazující na porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu.
21. Soud v této souvislosti k těm námitkám, jimiž žalobce poukazoval na porušení jednotlivých ustanovení správního řádu, v obecné rovině předesílá, že jsou konstruovány velmi obecným způsobem, když žalobce z argumentace založené na odkazovaném právním rámci nevyvozuje žádné konkrétní implikace do projednávané věci či dopady do svého právního postavení.
22. Soud k takto obecně vzneseným žalobním námitkám žalobce podotýká, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel.
23. Poukazoval-li tedy žalobce bez dalšího na porušení jím označených ustanovení správního řádu, především pak § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, soudu neušlo, že žalobce uvedená obecná tvrzení nijak nekonkretizoval a nespecifikoval, kterým konkrétním postupem správních orgánů a v jakém konkrétním ohledu mělo k porušení uvedených ustanovení dojít. Nejvyšší správní soud přitom ve svých rozhodnutích opakovaně upozorňuje na skutečnost, že obecně formulované žalobní námitky, které jsou prostým výčtem porušení právních předpisů bez uvedení toho, v čem konkrétně se správní orgány dopustily pochybení a jakým způsobem mělo v důsledku toho dojít ke zkrácení práv žalobce, nelze považovat za řádně formulované žalobní body, které by umožňovaly soudní přezkum.
24. Pokud se tedy žalobce v tomto směru v této části podané žaloby omezil na paušální a blíže nerozvedené poznámky stran tvrzeného porušení uvedených ustanovení správního řádu, nezbylo soudu, než v obdobně obecné rovině (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, čj. 6 Afs 9/2015 - 31) konstatovat, že Napadené rozhodnutí takovými vadami netrpí.
25. Poukazy žalobce na tvrzená porušení pravidel vyplývajících z označených ustanovení správního řádu se pak soud mohl zabývat toliko na půdorysu dalších žalobcem již poněkud konkrétněji vznesených námitek zpochybňujících aplikaci § 44a odst. 3 s odkazem na § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, resp. závěry správních orgánů stran otázky přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života.
26. Soud podotýká, že podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí, že *„žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se podává ministerstvu na úředním tiskopisu, na kterém se podává žádost o vydání tohoto povolení. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 55 odst. 1 a 2 vztahují obdobně.“*
27. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *„dobu platnosti víza k pobytu nad 90 dnů a dobu pobytu na území na toto vízum nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37)“.*

28. Podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců přitom platí, že „*Ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu*“.
29. Jak bylo naznačeno výše, žalobce se ve své žalobní obraně fakticky soustředil na vzájemně se do značné míry prolínající žalobní námitky akcentující z jeho pohledu mimořádné okolnosti mající původ v jeho soukromé a rodinné situaci, jež podle jeho přesvědčení odůvodňují závěr o tom, že zamítnutí jeho žádosti nebylo na místě.
30. Soud ve vztahu k těmto námitkám opětovně připomíná shora akcentovaný význam dispoziční zásady přísně ovládající řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s., a zdůrazňuje, že žalobce při konstrukci svých žalobních námitek *de facto* zcela ignoroval skutečnost, že se předmětnými otázkami správní orgány v Prvostupňovém a Napadeném rozhodnutí zabývaly. Žalobce v důsledku toho v podané žalobě vůbec nereagoval na závěry, k nimž správní orgány ve vztahu k předmětným otázkám v odůvodnění svých rozhodnutí dospěly. Nijak nerefletoval, že se správní orgány s předmětnými otázkami vypořádaly a zdůvodnily závěry, které k nim ve svých rozhodnutích vyslovily. V tomto ohledu platí, že žalobce tím, že se v žalobě omezil na shora reprodukované námitky, aniž by reagoval na odůvodnění Prvostupňového a Napadeného rozhodnutí, v nichž se správní orgány s předmětným okruhem otázek vypořádaly a přezkoumatelným způsobem popsaly a vysvětlily, na základě jakých konkrétních úvah uzavřely o naplnění důvodů pro zamítnutí žádosti žalobce, značně snížil svou šanci na procesní úspěch, neboť soud za něho nemohl domýšlet další argumenty.
31. Městský soud se tak mohl věnovat žalobcem uváděným skutečnostem pouze v míře obecnosti, v jaké je sám žalobce vznesl (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, čj. 6 Afs 9/2015 - 31). Zdejší soud připomíná, že pokud žalobce v žalobních bodech neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (podrobněji srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, čj. 6 As 54/2013 - 128). Soud tedy s přihlédnutím k naposledy uvedeným judikatorním východiskům za dané situace uzavírá, že se ztotožnil s argumentací, kterou již dříve uvedly správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí.
32. Žalobce jednak namítal, že i přes jím nezpochybňované pravomocné odsouzení za úmyslný trestný čin byly v posuzované věci dány mimořádné okolnosti, které bylo třeba vzít v úvahu, přičemž Napadené rozhodnutí je v rozporu s principy lidskosti a mohlo by tak dojít k porušení principů materiálního právního státu. Současně se neztotožnil se závěrem správních orgánů o tom, že rozhodnutí nezakládá nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života.
33. Soud zdůrazňuje, že žalovaná v reakci na uvedený komplex námitek zcela správně poukázala na ustálenou judikatorní praxi Nejvyššího správního soudu k problematice výkladu § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a poměřování veřejného zájmu na ochraně před cizinci páchajícími úmyslnou trestnou činností v České republice a základního práva cizince na realizaci soukromého a rodinného života v České republice.

34. Městský soud v Praze připomíná, že v rozsudku ze dne 14. 3. 2018, čj. 5 Azs 214/2017 - 37, na který ostatně žalovaná v odůvodnění Napadeného rozhodnutí poukazovala, pátý senát Nejvyššího správního soudu přehledně shrnul, že „otázkou výkladu § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a poměřování veřejného zájmu na ochraně před cizinci páchajícími úmyslnou trestnou činností v České republice a základního práva cizince na rodinný život v České republice se zdejší soud zabýval v minulosti již několikrát. Nejvyšší správní soud tak např. v rozsudku ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008 - 101, konstatoval, že „[t]ento test provedl již zákonodárce při přijímání této zákonné úpravy a shledal, že zájem státu a společnosti na tom, aby se na území České republiky nezdržovali cizinci, kteří spáchali úmyslný trestný čin, za nějž byli odsouzeni, a mohli tedy představovat byť jen potenciální hrozbu pro společnost, je mnohem důležitější a závažnější, než individuální právo tohoto cizince na ochranu jeho rodinného života“. Uvedené závěry pak Nejvyšší správní soud potvrdil také v rozsudku ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015 - 47. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud dále vyloučil použití § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, u nichž se přibližuje k dopadům do soukromého a rodinného života cizince, neboť § 37 odst. 1 písm. a) téhož zákona je ve vztahu k nim speciálním ustanovením a má přednost.

Ustanovení § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců taktéž neposkytují správnímu orgánu možnost užít správní uvážení, tj. zvažovat různé aspekty spáchaného úmyslného trestného činu, jakými jsou jeho závažnost a povaha, či rozlišovat mezi úmyslnými trestnými činy, které jsou důvodem pro zrušení dlouhodobého pobytu (resp. pro zamítnutí žádosti o jeho prodloužení), a které nikoliv. Citované právní normy stanoví správnímu orgánu jednoznačně povinnost rozhodnout určitým způsobem za předpokladu splnění podmínek uvedených v zákoně (obdobně viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2012, č. j. 8 As 34/2011 - 85, nebo ze dne 9. 10. 2013, č. j. 1 As 85/2013 - 51).

Na uvedené závěry nemá vliv ani výslovná úprava § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, účinná od 1. 1. 2011. Povinnost posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince nelze vztahovat na všechna rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců, jak se nesprávně domnívá stěžovatel (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016 - 30, a ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015 - 27). Správní orgán má naopak posuzovat přiměřenost jen těch rozhodnutí, u nichž to zákon o pobytu cizinců předpokládá. Zákon o pobytu cizinců v § 174a odst. 1 obsahuje demonstrativní výčet kritérií, ke kterým správní orgány přihlédnou při posuzování přiměřenosti. Ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců správním orgánům neukládá povinnost posuzovat přiměřenost dopadů do rodinného a soukromého života (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 Azs 249/2016 - 47)“.

35. Zdejší soud se s uvedenými závěry, které byly shodně vysloveny v celé řadě dalších rozhodnutí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2017, čj. 10 Azs 249/2016 - 47, ze dne 24. 9. 2015, čj. 6 Azs 163/2015 - 47, ze dne 18. 11. 2015, čj. 6 Azs 226/2015 - 71, ze dne 18. 5. 2016, čj. 6 Azs 287/2015 - 33, či ze dne 27. 1. 2012, čj. 8 As 34/2011 - 85) ztotožňuje (s dále uvedenou dílčí výhradou týkající se aplikace čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod – srov. níže), neshledává důvodu se od nich v posuzované věci jakkoli odchýlovat a pro větší stručnost na tyto závěry a závěry vyslovené v odkazovaných rozhodnutích odkazuje.

36. Namítal-li tedy žalobce, že správní orgány měly v konkrétním případě posoudit charakter trestného činu a uloženého trestu a na základě toho rozhodnout, zda je třeba upřednostnit právo na ochranu společnosti před právem na ochranu rodinného života, nemohl mu soud přisvědčit. Z výše připomenutých judikatorních východisek se podává, že znění § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců je jednoznačné a nedává žalované žádný prostor pro uplatnění správního uvážení například v tom směru, že by měla posuzovat závažnost trestného činu, za jehož spáchání byl žalobce pravomocně odsouzen. Hypotéza citovaného ustanovení byla v případě žalobce bezpochyby naplněna, neboť byl rozhodnutím trestního soudu pravomocně odsouzen za úmyslně spáchaný trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky, a následek v podobě neprodloužení doby platnosti povolení žalobce k dlouhodobému pobytu na území České republiky byl proto nevyhnutelný.
37. Soud přitom i s ohledem na v bodech 30 a 31 tohoto rozsudku popsaná východiska se zřetelem k absentující polemice se závěry vyslovenými žalovanou k obsahově totožným odvolacím námitkám podotýká, že na skutkovém půdorysu nyní posuzované věci nebyly dány výjimečné skutkové okolnosti svědčící pro závěr o tom, že by Napadené rozhodnutí bylo v rozporu s principy lidskosti a materiálního právního státu a bylo by tak na místě aplikovat „zmírňující správní uvážení“. Zásah do žalobcova soukromého a rodinného života (žádnou jinou okolnost svědčící pro naplnění předpokladů výjimky vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, čj. 7 As 21/2008 - 101, ostatně žalobce ani netvrdí) nedosahuje v posuzované věci ani podle přesvědčení soudu z dále popsaných důvodů takové intenzity, u níž by bylo třeba uvažovat o nezbytnosti případného zmírňujícího uvážení, ke kterému by mělo být přistupováno jen při mimořádných okolnostech dotýkajících se shora uvedených principů.
38. Soud pak nemohl přisvědčit ani námitkám, jimiž žalobce brojil proti závěrům správních orgánů, dle nichž neprodloužením doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nemohlo za dané skutkové situace dojít k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života.
39. Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že závěry reprodukované v bodě 34 tohoto rozsudku je třeba korigovat v otázce posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu do soukromého a rodinného života žalobce. Citované závěry totiž vycházejí mj. z toho, že zákon o pobytu cizinců v případě rozhodování podle § 37 odst. 1 písm. a) posouzení přiměřenosti výslovně nepožaduje, a proto jej není třeba provést, avšak zcela opomíjejí článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Nejvyšší správní soud přitom již v celé řadě svých pozdějších rozhodnutí výslovně potvrdil, že správní orgány nejsou ani v případech, v nichž dochází k aplikaci § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, zbaveny povinnosti respektovat čl. 8 Úmluvy (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2017, čj. 6 Azs 348/2017 - 26, či ze dne 21. 3. 2019, čj. 5 Azs 88/2018 - 32).

40. V nyní řešeném případě přitom správní orgán prvního stupně od uvedeného požadavku neodhlédl a v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí se problematikou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce zabýval.
41. Soud předesílá, že k podmínce přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života je dostupná bohatá rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu (za všechny srov. např. rozsudky ze dne 19. 4. 2012, čj. 7 As 6/2012 - 29, ze dne 6. 12. 2011, čj. 8 As 32/2011 - 60, nebo ze dne 18. 4. 2008, čj. 2 As 19/2008 - 75) i Evropského soudu pro lidská práva, která stanoví řadu kritérií pro posuzování souladu zásahů do soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech v cizineckých věcech (z judikatury Evropského soudu pro lidská práva srovnej např. *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, rozsudek, 31. 1. 2006, č. 50435/99, § 39; *Nunez proti Norsku*, rozsudek, 28. 6. 2011, č. 55597/09, § 70; *Konstantinov proti Nizozemsku*, rozsudek, 26. 4. 2007, č. 16351/03, § 52; či *Üner proti Nizozemsku*, rozsudek velkého senátu, 18. 10. 2006, č. 46410/99, body 57-58; blíže viz Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J. Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. Vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, str. 958-959).
42. Je třeba připomenout, že Nejvyšší správní soud ve své judikatuře formuloval výčet faktorů, které je třeba brát v potaz při posuzování otázky přiměřenosti ve věcech cizinecké agendy; jsou jimi: „(1) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizince); (2) délka pobytu cizince v hostitelském státě; (3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) stěžovatelova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince [srov. zejména *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, rozsudek, 31. 1. 2006, č. 50435/99, § 39; a *Üner proti Nizozemsku*, rozsudek velkého senátu, 18. 10. 2006, č. 46410/99, body 57-58]. Tato kritéria byla vytvořena primárně v souvislosti s přezkumem vyhoštění cizinců, nicméně Nejvyšší správní soud je považuje – po patřičné úpravě – za aplikovatelná i na rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu. I samotné zrušení povolení k pobytu může svými důsledky (např. existenčním ohrožením cizince a jeho rodiny) za určitých okolností samo o sobě představovat natolik intenzivní zásah do soukromého a rodinného života cizince, že půjde o nepřiměřený zásah ve smyslu § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců in fine vykládaného souladně s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva k čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech. (...) Za druhé, při posuzování rozsahu, v jakém by byl rodinný život stěžovatele narušen, je nutné zkoumat nejen vliv na ekonomický, osobní a rodinný život stěžovatele, ale i vliv na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo pobývat v České republice na základě samostatného pobytového oprávnění. „Narušením“ rodinného života se rozumí negativní dopady rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu, které mohou nabývat různých podob; patří sem například nemožnost získat legální příjem na území České republiky (v důsledku ztráty živnostenského oprávnění či pracovního povolení), ztráta nároku na veřejné zdravotní

pojištění, či nutnost s nemalými náklady vycestovat na delší dobu z území České republiky za účelem podání žádosti o jiný pobytový status a kvůli absolvování takového řízení“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, čj. 8 As 68/2012 - 39).

43. V nyní posuzované věci se otázkou přiměřenosti zásahu vyvolaného zamítnutím žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu zabýval správní orgán prvního stupně na str. 3 – 4 Prvostupňového rozhodnutí, kde vyložil důvody, pro které měl za to, že v daném případě nepředstavuje zamítnutí žádosti žalobce nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Žalovaná přitom v odůvodnění Napadeného rozhodnutí (nad rámec reprodukce závěrů vyslovených v rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 5 Azs 214/2017 - 37, jež soud korigoval výše v bodě 39 tohoto rozsudku) uzavřela, že správní orgán prvního stupně se skutečnostmi uváděnými v tomto směru žalobcem v jeho podání vypořádal dostatečně, a se závěry správního orgánu prvního stupně se ztotožnila.
44. Soud s poukazem na shora vyložená východiska akcentující význam procesní aktivity žalobce v tomto typu řízení podotýká, že i v tomto případě žalobce při konstrukci své žalobní námitky zcela odhlédl od toho, že se předmětnou otázkou aplikace pravidel vyvěrajících z čl. 8 Úmluvy správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí zabývaly, a v žalobě nijak věcně nereagoval na závěry, k nimž ve vztahu k těmto otázkám v odůvodnění svých rozhodnutí dospěly. Proto i v tomto případě žalobce značně snížil svou šanci na procesní úspěch, neboť nebylo úlohou soudu, aby za něho domýšlel další argumenty. Soud tak s odkazem na dříve připomínané rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, čj. 6 Afs 9/2015 - 31, a ze dne 12. 11. 2014, čj. 6 As 54/2013 - 128, uvádí, že se neztotožnil s žalobcem, že by správní orgány posoudily otázku přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života na daném skutkovém půdorysu nesprávně. Soud dospěl k závěru, že správní orgány požadavkům vyplývajícím z čl. 8 Úmluvy a navazující judikatorní praxe v posuzované věci plně dostály, a zcela sdílí jejich závěry o tom, že zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nelze na daném skutkovém půdorysu považovat za nepřiměřené.
45. Soud podotýká, že správní orgán prvního stupně v nyní posuzované věci řádně zohlednil relevantní kritéria, v souladu se závěry vyslovenými Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 3. 2. 2016, čj. 3 Azs 100/2015 - 30, opomenul toliko ta hlediska, jež nebyla v projednávané věci významná, resp. ve vztahu k nimž nebyly v řízení zjištěny žádné relevantní okolnosti. Podrobně se sice nevyjádřil ke všem aspektům vyplývajícím z čl. 8 Úmluvy, ale odpovídajícím způsobem hodnotil ty důležité, které mohly být pro posouzení věci významné. Přiměřenost rozhodnutí byla přirozeně zkoumána jen ve vztahu k okolnostem, které v řízení vyšly najevo.
46. Soud uzavírá, že správní orgán prvního stupně odpovídajícím způsobem, aprobovaným žalovanou, vyhodnotil všechna pro věc relevantní kritéria posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce, přičemž je podložil relevantními a prokázanými skutkovými zjištěními. Své závěry k těmto kritériím řádně poměřil, přičemž přezkoumatelným způsobem zachytil úvahy, jimiž byl při formulaci závěru o přiměřenosti veden. Žalobce ostatně v podané žalobě nikterak konkrétně nespecifikoval, jaká konkrétní hlediska měly správní orgány v posuzované věci opomenout, ani nenamítal, že by snad ve

vztahu k některým z kritérií dospěly k chybným závěrům nemajícím oporu ve skutkovém stavu věci, když se fakticky omezil na prosté opakování svých již ve správním řízení dříve uplatněných a správními orgány vyhodnocených skutkových tvrzení o době pobytu na území, sociálních, rodinných a ekonomických vazbách a integraci do české společnosti.

47. Soud v tomto směru v reakci na shora reprodukované námitky žalobce uzavírá, že správní orgány ve svých rozhodnutích připomenuté judikatorní mantinely respektovaly a dostály z nich vyplývajícím požadavkům. Soud neshledal v postupu správních orgánů v tomto ohledu jakékoliv deficiencie na straně posouzení skutkových i právních otázek ve vazbě na posuzování dopadů rozhodnutí dle čl. 8 Úmluvy.
48. Ze správního spisu ani z podání žalobce nevyplývají podle přesvědčení soudu žádné okolnosti, pro něž by bylo možné neprodloužení doby platnosti povolení žalobce k dlouhodobému pobytu považovat za nepřiměřené. Manželka a zletilý syn sice mají povolený trvalý pobyt na území České republiky, nicméně jejich pobytové oprávnění není odvozeno od oprávnění žalobce. Žalobce může nadále realizovat svůj rodinný a osobní život v rámci bezvízového styku s Ukrajinou (za předpokladu, že je/bude držitelem cestovního dokladu s biometrickými údaji, může do České republiky přicestovat na krátkodobé návštěvy i bez příslušného oprávnění k pobytu), a tedy může být v kontaktu se svou manželkou a synem. Rovněž u něj není vyloučeno, aby po výkonu trestů, které mu byly uloženy, vzhledem k § 74 odst. 2 a § 105 odst. 1 písm. e) trestního zákoníku znovu požádal o vydání pobytového povolení. Žalobce pak v řízení před správními orgány ani soudy neuvedl žádný konkrétní důvod, proč by si nemohl obstarat obživu na Ukrajině či jiné zemi mimo ČR. Za takové situace je dotčení rodinného a osobního života žalobce nepochybně únosné a v porovnání s veřejným zájmem na tom, aby na území České republiky pobývali pouze cizinci, kteří se v dohledné minulosti nedopustili závažného protispolečenského jednání, zcela přiměřené.
49. Městský soud v Praze připouští, že neprodloužení doby platnosti pobytového oprávnění může negativně zasáhnout do soukromého a rodinného života žalobce. Porovnáním zájmu žalobce na zachování rodinného života v současné podobě s kolidujícím veřejným zájmem však soud nedospěl k závěru, že by bylo možné zájem žalobce upřednostnit. Žalobce si měl a mohl být při páčání uvedeného přechínu vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i rovině zákona o pobytu cizinců (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům tohoto státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo cizince na jeho území pobývat a cizinec tak mohl a měl předpokládat, že svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného pobytového režimu v České republice vedle sebe sama i své rodinné příslušníky, a tím spíše se měl zavrženíhodného jednání vyvarovat.
50. Ani tuto žalobní námitku tedy soud neshledal důvodnou.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

51. Na základě všech shora uvedených skutečností Městský soud v Praze žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
52. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalované pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 4. listopadu 2020

Mgr. Martin Lachmann
předseda senátu